

בש"פ 4496/24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 4496/24

כבוד השופט י' כשר

לפני:

פלוני

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-

לוד (השופט ע' מיכלס), ב-מ"ת

9.5.2024, 63092-12-23 מיום

י"ד בסיון התשפ"ד (20.6.2024)

תאריך הישיבה:

בשם העורר:

עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המשיבה:

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס), מיום 6.5.2024 ב-מ"ת 63092-12-23, במסגרתה קבע בית המשפט כי קיימת בעניינו של העורר תשתית ראייתית לכאורה, לצורך מעצר עד לתום ההליכים.

הרקע לערר - כתב האישום

1. ביום 28.12.2023 הוגש כנגד העורר, בנו עו' ואחיינו חא', כתב אישום ב-תפ"ח 63084-12-23 (להלן: ההליך העיקרי), אשר תוקן ביום 8.1.2024 (להלן: כתב האישום). במסגרת האישום הראשון שבכתב האישום, יוחסו לעורר עבירת רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(א)(1) ו-(7) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; עבירת שינוי זהות של רכב או של חלק של רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; ועבירת שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. במסגרת האישום השני שבכתב האישום,

יוחסה לעורר עבירה של חבלה חמורה בן משפחה לפי סעיף 335(א1) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, לעורר עשרים ילדים משתי נשים שונות להן היה נשוי, האחת היא מ' (הנאשמת 4 בהליך העיקרי), והשנייה היא ג'. במועד הרלוונטי לכתב האישום התגורר העורר בביתו שבחורה (להלן: הבית או בית העורר) יחד עם מ' ועם ילדיהם, וכן ביתו הקטינה מנישואיו עם ג' (להלן: הבת הקטינה), ואילו ג' התגוררה בעיר לוד.

א', ילידת 1998, הינה ביתם של העורר ושל ג'. במועד הרלוונטי לעובדות כתב האישום התגוררה א' בעיר לוד יחד עם בעלה ושלושת ילדיה הקטינים, ונמצאה בשבוע השלושים להריונה.

לעורר ול-ג' ילד משותף נוסף, הוא עב'. במועד הרלוונטי לעובדות כתב האישום היה עב' כבן 17 שנים, התגורר בלוד עם אמו ג', והחזיק לצרכיו רכב מסוג "טויוטה" הרשום על שמו של אחד מאחיו (להלן: רכב הטויוטה או רכב המילוט).

במהלך תקופה של מספר חודשים, עובר ליום 30.11.2023 (להלן: יום הרצח), מעת לעת, ביקש העורר מ-ג' לחזור לגור עמו בבית העורר, והיא סירבה לעשות כן. ארבע בנותיהם הגדולות של העורר ושל ג' (להלן: הבנות), ביניהן א', תמכו בהחלטתה של ג' והתנגדו לבקשותיו של העורר. בשל כך, התנכל להן העורר ואיים עליהן בצורות שונות. הבנות, בתגובה, התרחקו מהעורר עד שכמעט נותק הקשר ביניהם.

3. על פי האישום הראשון, במועד שאינו ידוע למשיבה, עובר ליום הרצח, תכנן העורר להמית את בתו א' (להלן: התוכנית או התוכנית להמית את א'). לשם כך, שיתף העורר את בנו הקטין עו' (הנאשם 2 בהליך העיקרי), יליד 19.3.2009, בן 14 ו-8 חודשים במועד הרלוונטי, ואת אחיינו הקטין חא' (הנאשם 3 בהליך העיקרי), יליד 17.6.2008 בן 15 ו-5 חודשים במועד הרלוונטי, בתוכנית להמית את א', והשניים החליטו להצטרף לעורר במימוש התוכנית. כך, על פי כתב האישום, ביום 29.11.2023 התכנסו בשעות הערב העורר, בנו עו' ואחיינו חא', ובמהלך פגישתם סיכם העורר עם השניים את פרטי התוכנית להמית את א', אשר הוצאה לפועל ביום המחרת.

לצורך הוצאת התוכנית לפועל, ביום 29.11.2023 בשעה 15:30 או בסמוך לכך, הורה העורר לבנו עב' לנהוג ברכב הטויוטה שבחזקתו מלוד לחורה, שם, התקינו העורר, עו' ו-חא' או מי מטעמם, על רכב הטויוטה, לוחית זיהוי אשר עו' ו-חא' גנבו קודם לכן, במטרה לטשטש את זהותם בעת הוצאת התוכנית לפועל. לאחר מכן, בשעה 20:30 לערך, הסיע עב' את עו' ואת אח' ללוד, כאשר שני האחרונים היו לבושים שחור ומצוידים במסכות פנים ובסכין. בהגיעם ללוד הלך עב' לביתו ואילו עו' ו-

אח' נותרו עם הרכב. סמוך לשעה 05:56 החנו השניים את הרכב בחנייה שליד ביתה של א' וארבו ליציאתה ממנו. בסמוך לשעה 08:01, יצאה א' מביתה עם שני ילדיה הקטינים. בהתאם לתוכנית, לאחר שהבחינו בכך עו' ו-אח', יצא עו' מהרכב כשהוא רעול פנים, עוטה כפפות על ידיו ומחזיק בידו סכין, הסתער על א' והחל לדקור אותה בסכין. א' ניסתה להתגונן מפניו, אולם הוא המשיך לדקור אותה מספר רב של דקירות בגבה, בחזה וברגליה, בעודה שרועה על המדרכה, והכול לנגד עיני ילדיה הקטינים. כתוצאה ממעשים אלו הומתו א' ועובריה.

על פי הנתען בכתב האישום, לאחר המעשים המתוארים, אסף אח' את עו' באמצעות רכב הטויוטה, והשניים נמלטו מהמקום לכיוון בית העורר. בהגיעם לבית, העורר קיבל את פניהם, ועזר ל-עו' לפעול על מנת לטשטש את עקבותיו בעוד אח' רץ לביתו. כך, העורר ו-עו' או מי מטעמם החליפו את לוחית הרישוי של רכב הטויוטה חזרה ללוחיות המקוריות, השליכו את הסכין באמצעות דקר עו' את א' למדורה בחצר הבית, והעורר שטף את כף ידו הימנית של עו', אשר נפצעה במהלך דקירותיו את א'.

במטרה לשבש את החקירה ולמלט את עו' מהמקום נכנסו עו' ואמו (הנאשמת 4) למכונית הטויוטה ועמדו לנסוע מהמקום, אולם בשלב זה הגיע למקום כוח משטרת יוהם עוכבו ובהמשך נעצרו לחקירה.

בהמשך, מתאר כתב האישום פעולות שנעשו על ידי חא', בעזרת אביו, בניסיון ליצור "אליבי" ל-חא', וכן פעולות שיבוש שניסתה לבצע מ', אמו של עו' (רעייתו של העורר).

4. על פי האישום השני, כתשעה חודשים קודם לביצוע הרצח, ביום 19.4.2022 בשעות הערב, ישב העורר בחצר ביתה של א' בלוד, יחד עם שניים מאחיה. מסיבה שאינה ידועה במדויק, תקף העורר את א' והיכה בה באגרופים בפניה, משך את ידה בחוזקה מאחורי גבה, אחז בשערותיה ובעט בה בעודה שרועה על הרצפה, מתחננת שיניח לה. בעקבות אירועים אלו, יצא בעלה של א' מהבית וניסה למשוך את העורר מ-א', אולם העורר שלף סכין ואיים על הבעל באמצעותה. לאחר מכן הגיעה גם ג' לחצר, הפרידה בין העורר לבין א' ולקחה את א' לבית החולים לקבלת טיפול רפואי. כתוצאה ממעשיו של העורר, נגרמו ל-א' חבלות קשות, היא עברה ניתוח ואושפזה למשך לילה בבית החולים.

החלטתו של בית המשפט קמא

5. בהחלטתו של בית המשפט קמא בעניין מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, התייחס תחילה בית המשפט לקיומן של ראיות לכאורה למניע של העורר לרצח א' - נקמה על כך ש-א' תמכה בהחלטתה של ג' שלא לשוב להתגורר עמו בביתו שבחורה. ראיות אלו, הדגיש בית המשפט, נבחנות על פי מבחן "אם נאמין", קרי - אם יינתן בסופו של הליך אמון מלא בראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את

המסקנה שהנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו.

ראיות אלו עלו, לפי בית המשפט קמא, מאירועים קודמים אשר אירעו בין העורר לבין הבנות, וביניהן א', וכן מתגובותיהן של הבנות לרצח של א'. כך, תיאר בית המשפט קמא כי לאחר שנקבע מותה של א' בבית החולים, ג' טענה בפני שוטרות שהיו במקום כי העורר ביצע את הרצח על רקע רצונו שהיא תחזור להתגורר עמו בחורה, ואף הביעה חשש מידי וממשי לחיי הבת הקטינה אשר התגוררה עם העורר. לאחר שצפתה ג' בסרטונים המתעדים את מעשה הרצח, והבחינה במבנה גופו של הרוצח, טענה כי עו' הוא שביצע את הרצח וכי לדעתה העורר הוא שישב ברכב המילוט.

בהמשך החקירה העידה ג' כי עברה המשותף עם העורר רצוף קשיים וסכסוכים, אשר במרכזם, בתקופה האחרונה, רצונו כי תחזור לגור עמו בביתו שבחורה. עוד העידה ג', כי מאחר שהבנות תמכו בסירובה של ג' לחזור לגור עם העורר בחורה, הוא היה מאיים עליהן באופן תכוף, ואף שרף את רכבה של אחת מהן. כן, העידה ג' כי העורר היה מעוניין לרצוח את הבנות, משלא יכול היה לרצוח את ג' עצמה בשל הגנה לה זכתה ממשפחתה, אשר הרתיעה אותו. ביחס לעדויות אלו, קבע בית המשפט קמא, נכון לשלב זה של ההליך, כי גרסתה של ג' "עקבית, מפורטת ורווית פרטים ודוגמאות, באופן המאפשר ליתן לה את מלוא המשקל הראייתי".

6. תימוכין לדבריה של ג' מצא בית המשפט קמא גם בעדותן של הבנות, אחיותיה של א', אשר העידו כי העורר נהג לאיים עליהן לאחר שבחרו לתמוך בהחלטתה של ג' שלא לחזור להתגורר עימו בחורה. אחת מן האחיות אף העידה, כי באחד המקרים העורר תפסה בצווארה וחנק אותה, לאחר שיצאה מביתה של א'. במסגרת אותה עדות, סיפרה האחיות גם כי הייתה עדה לאיום של העורר על א', וכי העורר אמר ל-א' שבכוונתו לבצע בדיקת DNA על מנת לברר אם הוא אכן אביה הביולוגי. לגרסה זו נמצא תימוכין בתכתובות בין א' לבין אמא שלה ג'.

נוסף על כך, שתי האחיות הבגורות האחרות מסרו עדויות מהן עלו דברים דומים לגבי התנהגותו האלימה של העורר, כלפי האחיות בכלל וכלפי א' בפרט. בית המשפט קמא תמך את מסקנתו לגבי קיומן של ראיות לכאורה למניע של העורר, גם בכך שמיד לאחר שנודע לאחת הבנות על רציחתה של א', היא התקשרה למוקד 100 של משטרת ישראל, בעודה בכביש 6, וביקשה הגנה מפני אביה, מאחר שהייתה משוכנעת שהיא "הבאה בתור", ומרחת מעליה סכנה מיידית ומוחשית. נוסף על כך, ציין בית המשפט כי אותה האחיות העידה שהעורר "אמר לכולם שהוא רוצה לרצוח אותי וכולם מכירים את זה, כולם חשבו שזאת תהיה אני. בגלל זה אני לא יוצאת מהבית". זאת, לפי עדותה, מאחר שהיא הייתה הסיבה לכך ש-ג' עזבה את העורר בפעם האחרונה.

7. בית המשפט קמא מצא ראיות לכאורה למניע של העורר לרצוח את א', גם בהתכתבויות של א' עם אחיה עב', בהן כתבה לו כמה העורר שונא אותה, וכי היא לא מבינה מדוע הוא מעוניין לרצוח אותה. נוסף על כך, כתבה א' ל-עב' כי העורר, אמנם לא אמר לה במפורש כי הוא מעוניין לרצוח אותה, אולם הוא אמר לה כי עו' ואדם אחר מן המשפחה מתכוונים לרצוח אותה. זאת, לדעתה, מאחר שחשש לומר שהוא זה שמעוניין לרצוח אותה. ראיות אלו נתמכו גם בכך שבאחד המקרים נמצא ברשומות שיחות הטלפון של העורר, כי באותו היום יצאו שלוש שיחות טלפון ל-א', שתיים מתוכן לא נענו והשלישית נמשכה כ-6 דקות, ודקה לאחר סיומה כתבה א' ל-עב' כי "אבא מתקשר ומאיים ומקלל". בית המשפט הוסיף וקבע כי גרסתו של העורר, בחקירתו, לפיה דווקא עם א' היה "הכי בקשר", נסתרת בראיות.

8. לסיכום סוגיית המניע, כתב בית המשפט קמא כי: "ככל שהדבר נוגע לבנות המשפחה, 'הכתובת הייתה על הקיר' והן ידעו על כוונת [העורר] לפגוע באחת האחיות, לרבות ב-[א']", וזאת על יסוד האמור לעיל והפירוט הנוסף שבהחלטה.

9. בהמשך החלטתו, התייחס בית המשפט קמא לראיות לכאורה אשר קושרות את העורר עם ביצוע הרצח עצמו. תחילה, לעניין זיהוי הרכב אשר נכנס לביתו של העורר לאחר מעשה הרצח, ציין בית המשפט כי העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה בנוגע למיוחס לנאשמים 2 ו-3 בכתב האישום, עו' ו-חא', ובכלל זה לא חלק על זיהוי רכב הטיוטה כרכב אשר באמצעותו נמלטו מזירת הרצח והגיעו לביתו של העורר שבחורה. ביחס לקשירת העורר לכלי הרצח, ציין בית המשפט כי כשעתיים לאחר הרצח הגיע שוטר לביתו של העורר, ואיתר שני להבי סכין אשר נקברו תחת אתר מדורה, אשר הקת שלהם ככל הנראה נמסה מהאש, ואשר ניתן להסיק באופן לכאורי כי הוכנסו זמן קצר לפני כן למדורה. נוסף על כך, ציין בית המשפט כי נמצאו שאריות ברזל על ראש ההברגה (ה-"ביט") של מברגה שנתפסה במחסנו של העורר ועל הברגים המחברים את לוחיות הרישוי של רכב הטיוטה, באופן המצביע על כך שהלוחיות הוחלפו לאחרונה.

בית המשפט קמא תמך את מסקנתו גם בכך שנמצא דם של המנוחה, א', על רכב הטיוטה, ובכך שמצא, ברמה הלכאורית, כי הוכחה מודעותו של העורר להחלפת לוחיות הרישוי של הרכב. זאת, בהתבסס על התכתבויות והודעות קוליות, בין העורר לבין עו' ובין עו' לבין חא', ביום שקדם ליום הרצח. מהודעות אלו עולה, כי ביום הקודם ליום הרצח, דיווחו הן עו' והן חא' לעורר על כך שהם יוצאים לגנוב לוחיות רישוי, ולהחליף את לוחיות רכב הטיוטה בהן, וכן על הקשר להבאת רכב הטיוטה לבקשתו של העורר. עוד לעניין זה, ציין בית המשפט, כי גם שתיקתו של העורר בחקירותיו ואי מסירת גרסה מצידו, נושאת בנפקות ראייתית המחזקת את הראיות כנגדו.

10. בהחלטתו, בית המשפט קמא התמקד גם בראיות לכאורה הקושרות את העורר לתכנון מעשה הרצח. תחילה, ציין בית המשפט את עדותו של בנו של העורר, עב', אשר ביום שקדם ליום הרצח הביא

את רכב המילוט מלוד לחורה, לבקשת העורר, וחזר עם הרכב ללוד יחד עם שני אנשים רעולי פנים. כך, לפי גרסתו של עב', לא רק שהגיע לחורה וחזר ללוד לבקשת אביו, אלא גם כאשר פנה לחזור וראה כי ברכבו יושבים שני רעולי פנים (הם עו' ו-חא'), שאל את העורר לפשר הדבר, והעורר ענה לו כי: "ישתוק ולא ישאל שאלות ויעלה והם ייקחו אותו הביתה". בהתבסס על כך, קבע בית המשפט קמא כי "העובדה ש[העורר] ביקש מ[עב'] להביא את רכב הטויוטה לביתו וחיבר בין [עב'] לבין המשיבים 2 ו-3 [הם עו' ו-חא' - י' כ'] על מנת שהמשיבים ייסעו עם עב' ללוד, מלמדת על כך שהמשיב הוא שניהל את האירוע והוא ששלח את המשיבים 2 ו-3 ללוד לצורך ביצוע הרצח".

בית המשפט קמא התייחס גם לכך שעדותו הנ"ל של עב' ניתנה רק בהודעתו השלישית, כאשר בשתי ההודעות הראשונות מסר גרסה אחרת, לפיה העורר לא נטל חלק בשום צורה במעשה הרצח של א'. בית המשפט מצא, כי בשלב הנוכחי, הגרסה השלישית היא האמינה ביותר, והיא המשתלבת עם התשתית הראייתית שבתיק. זאת, חרף העובדה שעב' מסר את גרסתו בהודעה השלישית רק לאחר שדיבר עם ג', אמו, אשר ביקשה ממנו "להגיד את האמת". בהודעתו השלישית מסר עב', בנוסף לעדות המפלילה כנגד העורר, פרטים בנוגע לרעולי הפנים שנסעו עימו אשר, לשיטת בית המשפט קמא, לא היו יכולים להימסר לו על ידי אמו. כן, בהמשך לכך, ולאחר התחבטות רבה, זיהה עב' את עו' ו-חא' כרעולי הפנים, וביקש כי לא יוודע לאף אחד שזיהה את עו' ואת אח', מחשש שיפגעו בו.

11. עדות משמעותית נוספת, אשר בית המשפט ביסס עליה את מסקנתו בדבר קיומן של ראיות לכאורה להשתתפותו של העורר ברצח א', היא עדותה של הבת הקטינה, היא ביתם בת ה-10.5 (במועד הרלוונטי) של העורר ושל ג', אשר התגוררה עם העורר, בביתו בחורה, בעת התרחשות האירועים.

הבת הקטינה מסרה, בפני חוקרת ילדים, שתי עדויות, בהפרש של כשבועיים האחת מהשנייה, כאשר הראשונה נגבתה ימים ספורים לאחר יום הרצח. במהלך חקירתה הראשונה, מיום 4.12.2023 (להלן: החקירה הראשונה), ציינה הבת הקטינה כי לאחר הרצח העורר "הכניס" את הרכב ובו אחיה עו' ואדם נוסף, אשר בתחילה לא זיהתה כ-חא'. לאחר מכן ציינה, כי מי שנהג ברכב היה חא', אותו זיהתה לפי מבנה גופו. כן, סיפרה בעדותה, כי לאחר מכן ראתה את מ' חובשת את ידו הפצועה של עו'. הבת הקטינה גם העידה, בעדותה הראשונה, כי בעת הרצח נכח ברכב, יחד עם עו' ו-חא', אחיו של אח', ז', פרט שאיננו נכון ושממנו חזרה בחקירתה השנייה (אף היא בפני חוקרת ילדים) מיום 20.12.2023 (להלן: החקירה השנייה).

בית המשפט הוסיף וציין כי החלק המשמעותי ביותר בעדותה של הבת הקטינה, עוד במסגרת החקירה הראשונה, הוא כי הייתה עדה, ביום שקדם ליום הרצח, לשיחה בחצר הבית בין העורר לבין עו' ו-חא'. על פי עדותה, שמעה את העורר אומר במהלך השיחה לשניים "כשתראו אותה יורדת מהבית [עו'] תרד

ותתקוף אותה... תתקוף אותה עם סכין, יעני תן לה מכה".

בית המשפט ציין, כי מתוך חשש לזיהום עדותה של הבת הקטינה, נעשו מאמצים לברר אם חלק מהפרטים שסיפרה נאמרו לה על ידי אחר, או אם שיקרה, ולכך ענתה בביטחון כי הדבר אינו נכון.

על גרסתה הנ"ל חזרה הקטינה בחקירתה השנייה. בית המשפט קמא ציין כי נמצאו פערים בהערכת המהימנות על ידי חוקרת הילדים, בין חקירתה הראשונה של הבת הקטינה, לבין חקירתה השנייה. לעניין זה מצאה חוקרת הילדים, כי עדותה הראשונה של הבת הקטינה, חרף "תיאוריה הייחודיים המחזקים מאפיינים דינאמיים שעלו בחקירתה", נותרה בלתי רציפה ופרטים מהותיים נותרו לא ברורים. בשל כך, נקבע כי יש קושי להתרשם ממהימנות דבריה של הקטינה. לעומת זאת, עדותה השנייה, בה הוסיפה הבת הקטינה פרטים נוספים, נמצאה כעדות ברמת אמינות גבוהה. כך למשל, הוסיפה תיאורים מפורטים של האירועים בבית העורר לאחר הרצח, כגון זיהוי חא' על פי מבנה גופו, העובדה שהיא הבחינה בנוזל אדום באמבטיה שהיה נראה כמו דם ועו' סילק אותה מהחדר לפני שהספיקה לבדוק ועוד. כך, גם חזרה על תיאורה את השיחה בה תכננו, לכאורה, העורר, עו' ו-חא' את מעשה הרצח, ביתר פירוט, וכן כי נכח תחילה בשיחה ז', אחיו של חא', אשר סירב לקחת חלק במעשים. כך, להתרשמותה של חוקרת הילדים, הבת הקטינה "נשארה אותנטית ועקבית במסירת הדברים אליהם הייתה חשופה, וכי צפייתה בסרטון האירוע לא השפיעה על אופן מסירת הדברים". על כן, קבע בית המשפט קמא, כי אף אם היה קושי בהערכת מהימנותה של הבת הקטינה בחקירה הראשונה, התרשמה חוקרת הילדים במהלך החקירה השנייה כי הבת הקטינה מהימנה ומסרה דברים שחווה בהמשך לכך מצא בית המשפט, לעניין הטענה לסתירות בין שתי עדויותיה של הקטינה, כי: "הרי שאין מדובר בסתירות היורדות לשורש העניין באופן המחייב התייחסות אליהן בשלב זה", וממילא אין מקום לדון בטענות העוסקות במהימנות העדה בשלב של בחינת הראיות ברמה הלכאורית.

12. לבסוף, התייחס בית המשפט קמא ל-"תרגיל חקירה" שנערך בגדרי חקירת חא', במסגרתו הוכנס חא' לתא ביחד עם אחיו ז' והוקלטה שיחתם (להלן: תרגיל החקירה). בית המשפט מצא כי לחילופי הדברים בין ז' לבין חא' יש השלכות ראייתיות גם בנוגע לעורר. זאת, משהוקלט ז' אומר לחא', בין היתר: "אמרתי לך [חא'] אל תלך, יא [חא'] אל תלך, אין זהו, הקשבת [לעורר] ולא הקשבת לי!!! אני מכיר שאם מישהו רוצה לדפוק, רוצה לדפוק מישהי אז שילך בעצמו!!! בעצמו!!! ידפוק ויחזור, ישרוף, יעשה!!! בעצמו, אסור שמישהו יהיה אתו... בטח תמצא שאבא שלי צועק הרגע בבית. [חא'] אל תלך ו-[חא'] רוצה ללכת!!! מקשיב ל-[עורר] ו-[העורר] כרגע...".

אמנם לאחר תרגיל החקירה הכחיש ז' כי אמר את הדברים, ומשעומת עם ההקלטה מסר גרסאות שונות לגבי משמעותה, מבלי להודות בתוכן הדברים. אולם, בית המשפט קמא קבע, כי גרסאותיו הנ"ל של ז' אינן מתיישבות עם השכל הישר, שכן נשמע ז' בהקלטות מדבר בגוף ראשון על דברים שאמר ל-

חא' בעבר ועל תחושות הכעס שלו כלפי חא'. כן, מצא בית המשפט קמא, כי דבריו של ז' בהקלטה מחזקים את עדותה של הבת הקטינה, לפיה שמעה את העורר מדבר עם עו', חא' ו-ז' על תכנית הרצח, וכי ז' סירב לקחת בה חלק.

גם גרסאותיו של חא' לאחר שעומת עם הקלטת השיחה הנ"ל, נמצאו בשלב זה של ההליך כבלתי אמינות. כך, טען חא' כי השניים דיברו בשיחה על אדם אחר, אשר פגש בכביש, והציע ל-חא' ללכת עמו למסגד. בית המשפט מצא כי: "נראה, על פני הדברים, שהסברו של [חא'] לשיחה שהושמעה לו דחוק ומופרך".

13. משכך, קבע בית המשפט כי: "נוכח שילובן של כלל הראיות שפורטו לעיל, אני קובע שקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס ל[עורר] באישום הראשון". אחר כך הדגיש בית המשפט כי: "העובדה ש-[העורר] לא נכח בזירת הרצח אינה מפחיתה מאחריותו לביצוע עבירת הרצח כמבצע בצוותא, מכח היותו בעל העניין, ה'מוח', היוזם והמתכנן של תוכנית ההמתה של [א'], ה'משלח' של יתר המשיבים מביתו, ומי שקלט אותם לאחר שנמלטו מהזירה מיד לאחר סיומה, כל זאת כעולה מהראיות שפורטו לעיל".

14. בקשר לאישום השני, קבע גם כן בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בגין המיוחס לו בכתב האישום. זאת, בהתבסס על כך ששלוש העדויות שנגבו מבעלה של א', מ-ג' ומאחותה של א', תאמו וחיזקו זו את זו. על פי שלוש העדויות, בערב יום 19.4.2022, הבחין כל אחד מהעדים, כי העורר היכה את א' נמרצות, עיקם את ידה מאחורי גבה, הפילה ארצה והיכה בה בכתף ובפנים. כן, הן בעלה של א' הן אחותה של א' העידו שהמקרה נבע מכך ש-א' סירבה לקבל מהעורר עוגה אשר שלח לביתה. עיגון ראיתי נוסף, מצא בית המשפט קמא בכך שעל פי בעלה של א', בהגיעם לבית החולים לטיפול בפציעותיה של א', מסרו כי היא נפלה באמבטיה, תיאור אשר מסרה גם א', תחילה, בחקירה המשטרתית שנערכה בקשר לאותו אירוע.

בית המשפט קמא דחה בהחלטתו את טענותיו של העורר, על פיהן חבלותיה של א' נגרמו בשל אלימות שהפעיל כנגדה בעלה. שכן, אף על פי שהתלוננה א' על אלימות מצדו של בעלה כשנה קודם לאירועים המתוארים במסגרת האישום השני, אין בכך להצביע על כך שהפגיעות נושא האישום השני נגרמו בשל אלימות שהפעיל בעלה של א'. בית המשפט קמא הסתמך גם על כך שבחקירתה דאז של א' בקשר לאירועים המתוארים, נשאלה על הקשר שלה עם בעלה, ומסרה כי מאז שהוא נעצר כשנה קודם לכן אין ביניהם כל קשר, למעט בפעמים בהם הוא בא לראות את הילדים.

15. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי גם ביחס לאירוע נושא האישום השני, שמר העורר על זכות

השתיקה ומסר: "כל מה שיש לי אמרתי לך", על אף שלא מסר כל גרסה בעניין זה לפני כן. את שתיקתו של העורר זקף בית המשפט לחובתו, כמחזקת את הראיות כנגדו, מתוך הנחה שהשתיקה אינה עולה בקנה אחד עם חפותו, שכן ניתן להניח שאדם חף מפשע יחפוץ למסור גרסה אשר תפיג את החשדות כנגדו.

הערר דנן

16. במסגרת הערר דנן, העורר יוצא כנגד החלטת בית המשפט קמא אשר קבעה כי קיימות כנגדו ראיות לכאורה, הן ביחס לאישום הראשון והן ביחס לאישום השני, המספיקות למעצרו עד לתום ההליכים. עיקר טענותיו של העורר ממוקדות בשלושה מנדבכי הכרעת בית המשפט קמא: עדותו של עב'; עדותה של הבת הקטינה; וממצאי תרגיל החקירה שתואר לעיל. נוסף על כך, כפי שיתואר להלן, העורר יוצא כנגד העובדה שנחקר רק שתי פעמים, וכנגד כך שבית המשפט קמא ראה את שתיקתו בחקירותיו כמחזקת את הראיות כנגדו. וביתר פירוט:

17. ראשית, העורר טוען כי נוכח העובדה שעב' כבש את גרסתו המפלילה את העורר בשתי הודעותיו הראשונות, ורק בהודעתו השלישית מסר גרסה המסבכת את העורר, יש לראות בעדותו כלא אמינה. יתר על כן, קובל העורר על כך שאומצה גרסתו האחרונה של עב', חרף העובדה שניתנה רק לאחר שעב' דיבר עם אמו ג', אשר בינה ובין העורר, לטענתו, סכסוך רב שנים. העורר מוסיף וטוען ביחס לכך, כי אף כאשר נתן עב' את גרסתו האחרונה, אשר מפלילה את העורר, טען עב' כי אינו יודע מי היו שני רעולי הפנים אותם הסיע ללוד ביום הרצח, וזיהה אותם כ-עו' ו-חא' רק לאחר שדיבר פעם נוספת עם ג'.

לטענת העורר, אירועים אלו מלמדים כי ג' פעלה כדי לנווט את גרסאותיו של עב', בנה הקטין של ג' המתגורר עמה, במטרה מכוונת להפליל את העורר ואת הנאשמים האחרים. בשל כך, ובשל "הדלות הטמונה בתכנים אותם מסר" עב', על פי העורר, נטען כי לעדותו המאוחרת של עב' ערך ראייתי מועט, אם בכלל.

18. שנית, טוען העורר כי שגה בית המשפט קמא בקביעותיו ביחס להודעותיה של הבת הקטינה, אשר נמסרו לחוקרת הילדים. לטענת העורר, טעה בית המשפט קמא ביחס להודעותיה של הבת הקטינה בשלושה מישורים: בראי ניתוח נפקות הפערים בהערכת מהימנות חקירותיה השונות של הבת הקטינה; בראי המשקל הראוי ליתן ל"ליקויים הרבים" שליוו את שתי החקירות; ובראי מתן המשקל הראוי לסתירות בתוכן גרסאותיה של הבת הקטינה.

ביחס לאמור לעיל טוען העורר, כי חקירתה הראשונה של הבת הקטינה "מתאפיינת בשאלות מדריכות, סתירות וחוסר היגיון בגרסה, תרגום שגוי והתערבות פסולה ומזיקה של המתורגמנית". יתר על כן, לטענתו, בחקירה הראשונה שמו של העורר כלל לא עלה בהקשר לאירועי הרצח ותכנון הרצח, והפעם הראשונה בה עלה שמו הייתה בחקירה השנייה, לאחר שהבת הקטינה עברה לחזקתה של האם ג'. על כן, לטענת העורר, שגה בית המשפט כאשר ייחס משקל לעדותה של הבת הקטינה, משלא הבחין ב"חוסר ההיגיון" העולה מהפער בין שתי הגרסאות, והשפעותיה של ג' על העדות השנייה.

לשיטתו של העורר, גם לא היה מקום לשנות את הערכת מהימנות עדותה של הבת הקטינה, בין הודעתה הראשונה לבין הודעתה השנייה. זאת שכן, אמנם בחקירה השנייה מסרה הבת הקטינה גרסה אחרת בעקבות השפעתה של ג'. אולם, לטענתו, השינוי בהערכת מהימנות החקירות אינו נובע מהשינויים בגרסתה, אלא מהצורך של גורמי החקירה בעדות שתסומן כבעלת מהימנות גבוהה ותבסס את החומר הראייתי בתיק. כך, לטענת העורר, זכתה ההודעה השנייה להערכת מהימנות גבוהה, ביחס לראשונה, מטעמים פסולים, ואין מקום להעניק להודעותיה של הבת הקטינה משקל ראייתי.

19. שלישית, טוען העורר כי לא היה מקום לתת משקל לתוצרי תרגיל החקירה שנערך על חא' ועל ז', במסגרתו נשמע ז' נוזף ב-חא' על כך שהקשיב לעורר. לטענתו, דבריו של ז' נאמרו רק בהסתמך על מידע שמסרו לו חוקריו בעת חקירתו, ולא על בסיס מידע אישי. כחלק מטענתו זו, מפנה העורר לדבריו של ז' בחקירתו מיום 20.12.2023, בה ציין, ביחס לדבריו שהוקלטו במסגרת תרגיל החקירה, כי: "יכול להיות שאמרתי לו מה היה איתי בחקירה".

20. לבסוף, טוען העורר כי היה על בית המשפט קמא להעניק לעובדה שנחקר רק פעמיים משקל לזכותו. זאת שכן, לטענתו, מדובר בהתנהלות חריגה מצד גופי החקירה, בנסיבות של תיק רצח. כן, טוען העורר כי שגה בית המשפט קמא גם בכך ששקל לחובתו את העובדה שבחר לשמור על שתיקה בשתי החקירות שנערכו. היות שלטענתו, מדובר בנסיבות בהן לשתיקתו סיבה מוצדקת. ביחס לכך מפנה העורר לציטוט מ-בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.10.2015), ממנו עולה כי באותו המקרה לא יוחס משקל לשתיקתו של הנאשם מאחר ששתיקה זו נבעה מרצונו שלא להסגיר את קרוביו. כמו כן, לטענת העורר, אף בכך שעו' ו-חא' הביאו את הרכב אשר, לכאורה, שימש למילוטם מזירת הרצח, לביתו של העורר, והואיל וביתו של עו' ושל מ', אין כדי לקשור את העורר לתכנון מעשה הרצח, שכן אין ראיות לכאורה לכך שהיה שותף לפעולות השיבוש וההסתרה, ואין לזקוף את העובדה ששהה בעת האירועים בביתו שלו לחובתו.

21. ביחס להכרעתו של בית המשפט קמא בעניין האישום השני, טוען העורר, בקצרה, כי שגה בית המשפט, שכן, לטענתו, בניגוד "לעדויות הכבושות" של ג' ושל אחיותיה של א', בזמן אמת מסרה א' גרסה המרמזת כי מי שהכה אותה הוא בעלה, ולא העורר.

22. בדיון לפניי חזר בא-כוח העורר בעל-פה על הטענות אשר נפרסו בכתב הערר. כך, טען בא כוח העורר כי יש להטיל ספק באמינות גרסתו האחרונה של עב', שכן, לטענתו, היא הושפעה באופן משמעותי על ידי ג' אשר בביתה מתגורר עב'. כן טען בא-כוח העורר, כי גם אם תתקבל עדותו של עב', מדובר בראיה נסיבתית בלבד ולא בראיה ישירה. כך, הוסיף וטען בא-כוח העורר, כי אין כל ראיה ישירה למעורבותו של העורר בהסתרה ובמילוט עו' ו-חא', וכי למעשה מתקיים "חור ראיתי" אשר מולא על ידי המשיבה בספקולציות בדבר שריפת הסכין באמצעותה בוצע הרצח, החלפת לוחיות הרישוי ועוד.

בהמשך, חזר בא-כוח העורר על טענותיו בקשר לעדותה של הבת הקטינה, ובייחוד הדגיש, בטיעוניו שבעל-פה, כי לשיטתו חקירתה נוהלה בצורה בלתי הולמת, באמצעות חוקרת ילדים ומתורגמנית ולא על ידי חוקרת ילדים דוברת ערבית, ובמצב בו המתורגמנית לא העבירה באופן מדויק את דברי הנחקרת. בא-כוח העורר הוסיף וטען כי הבת הקטינה נשאלה שאלות מנחות, אשר הובילו אותה, בחקירתה השנייה, למסור גרסה לפיה שמעה את העורר מורה ל-עו' ול-חא' לבצע את המעשים שביצעו. עוד טען בא-כוח העורר, כי נתגלו סתירות משמעותיות בין שתי העדויות של הבת הקטינה, כי העובדה שראתה את סרטון הרצח טרם החקירות פגמה באמינותן של עדויותיה, וכי היה על בית המשפט קמא לתת משקל ראוי לסוגיות אלו בעת ייחוס המשקל המתאים לעדויותיה של הבת הקטינה.

23. באת-כוח המשיבה התייחסה, תחילה, במהלך הדיון שהתקיים בפניי, לטענות שהעלה בא-כוח העורר ביחס לשינוי גרסתו של עב'. בקשר לכך טענה באת-הכוח, כי גרסתו של עב' השתנתה רק בכל הקשור לעדותו בעניין רעולי הפנים שנסעו עמו ברכב, ואילו כבר בגרסתו הראשונה מסר כי הגיע עם רכבו לביתו של העורר לבקשתו של העורר.

ביחס לטענותיו של בא-כוח העורר בקשר לעדויותיה של הבת הקטינה, טענה באת-כוח המשיבה כי חרף הסתירות בין שתי העדויות, ליבת האירועים המפלילים עליהם דיווחה נותרו דומים מאוד בשתי הגרסאות. כך לגבי השיחה ששמעה הבת הקטינה ביום הקודם ליום הרצח, בה שמעה את העורר מדבר על תכניתו לרצוח את א', והן ביחס לאירועים שהייתה עדה להם ביום הרצח, כמו חזרתו של עו' עם פנים אדומות לבית, ושטיפת ידיו המדממות של עו' על ידי העורר. כן, הוסיפה וטענה באת-כוח המשיבה, כי פרטים חשובים בעדותה של הבת הקטינה הוצלבו עם ראיות אחרות, כגון הפציעה בידו של עו'.

לבסוף, התייחסה באת-כוח המשיבה גם לטענה כי ז' אמר את הדברים שהוקלטו בתרגיל החקירה על בסיס מידע שסופק לו על ידי חוקריו, ולא מתוך ידיעה אישית. לשיטתה, טענה זו נטענה על ידי ז' באופן רפה בחקירתו, לאחר שתיקה והתחמקות ארוכה. כן, טענה באת-כוח המשיבה, כי עולה בבירור מההקלטות, מהדברים שנאמרו ושלא נאמרו, ומעוצמת הרגשות בה נאמרו הדברים, כי מדובר באמירות המבוססות על החוויה האישית של ז', בנוגע לכך ש-אח' ו-עו' נשלחו לרצוח את א' על ידי

העורר.

דיון והכרעה

24. לאחר שבחנתי את נימוקי הערר, נתתי דעתי לטענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, ועיינתי בחומרי החקירה - באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. החלטת בית המשפט קמא נכונה ומנומקת כדבעי, ואינני מוצא כל צידוק להתערב בה.

25. על פי סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, יורה בית משפט על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, אם מתקיימים בעניינו שלושה תנאים מצטברים: קיומה של עילת מעצר; קיומן של ראיות לכאורה; היעדר חלופת מעצר שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר.

26. בעניינו, העורר מיקד את טענותיו בתנאי השני, הוא קיומן של ראיות לכאורה להרשעתו במיחוס לו על פי כתב האישום.

תחילה, ראוי להדגיש כי נקודת המוצא בערר דנן היא כי אין מחלוקת ביחס לקיומן של ראיות לכאורה בקשר לאירוע הרצח עצמו ובקשר לחלקם הנטען של עו' ו-חא' ברצח. על כן, בשלב זה, יש להניח כי אירוע הרצח התרחש כפי שנטען בכתב האישום.

מכאן, שהעורר מפנה טענותיו כנגד קביעות בית המשפט קמא, רק ביחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה לעניין חלקו בתכנית הרצח, והיותו היוזם והמתכנן שלה. ודוק, על פי ההלכה, בשלב זה, העוסק בבקשה למעצר עד תום ההליכים, די בבחינה אם במכלול הראיות בתיק טמון פוטנציאל ראייתי המספיק על מנת להביא להרשעת הנאשם (ראו, מיני רבים: בש"פ 2215/24 נאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (30.4.2024) (להלן: עניין נאסר); בש"פ 772/23 מסילתי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.2.2023); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148 (1996) (להלן: עניין זאדה)).

27. במסגרת בחינת מכלול הראיות בתיק, מורה ההלכה הפסוקה כי, ככלל, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה, בשלב זה של ההליך, על פי מבחן "אם נאמין". על פי מבחן זה, בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה, על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות התביעה כפי שהן מובאות בפניו, יהיה בהן כדי להביא למסקנה שהנאשם ביצע את המיחוס לו (ראו, מיני רבים: בש"פ 6285/23 אלאפסק נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.9.2023); בש"פ 311/24 אבו עאמר נ' מדינת ישראל,

פסקה 29 (5.2.2024); עניין זאדה, עמודים 163-164). משכך, בית המשפט אינו נדרש, בשלב זה, לבחון את מהימנותן של הראיות המוצגות בפניו, או את המשקל המדויק אשר יש לייחס להן (ראו, למשל: בש"פ 270/24 אלשאעפי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2024); בש"פ 9052/23 סטמקאר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.1.2024)). לכלל האמור יש חריג המתייחס לנסיבות בהן בית המשפט מוצא בראיות, כבר בשלב הבדיקה לכאורה, סתירות ופרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 6982/10 ארביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.10.2010); בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.10.2008); בש"פ 8477/12 פיניש נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.11.2012)).

28. סבורני כי יישום האמור לעיל על המקרה דנן, מוביל למסקנה כי בדין קבע בית המשפט קמא שקיימות ראיות לכאורה ברמה מספיקה לשם מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו.

עיקר טענותיו של העורר מתמקדות באמינותם של עדים והמשקל אשר יש ליתן להודעותיהם בהתאם למאפייניהם השונים. זאת, מתוך ניסיון לשכנע כי בנסיבות העניין מתקיים החריג האמור להלכת "אם נאמין", אשר יפתח צוהר לבחינת מהימנות ראיות התביעה. אולם, אינני מוצא כי קיימות פרכות מהותיות וגלויות לעין או סתירות מהותיות בראיות התביעה, מהן ניתן ללמוד כי המקרה דנן נופל לגדר החריג. אדרבא, ראיות התביעה משתלבות זו בזו לכדי תמונה קוהרנטית, אשר יוצרת מארג ראיתי הדוק דיו לשלב זה של ההליך הפלילי. על כן, משאין המקרה שלפניי נופל בגדרי החריג להלכה, העורר נותר עם טענות כנגד מהימנות ראיות התביעה אשר מקומן להתברר בגדרי ההליך העיקרי, ודי בכך כדי לדחות את עררו.

29. אמשיך ואתייחס להלן, בקצרה, לעיקר טענותיו של העורר: העורר מכוון חלק נכבד מטענותיו, כנגד קביעתו של בית המשפט קמא לפיה ישנן ראיות לכאורה לקיומו של מניע מצדו של העורר לרצוח את בתו א'. אולם, ביחס לכך, טענות העורר דחוקות ביותר, אפילו ביחס לטענותיו האחרות התוקפות את מהימנות ראיות התביעה. טענתו המרכזית ביחס לכך היא, כי ככל שאכן המניע המיוחס לו נבע מהסכסוך עם ג', היה סביר יותר שירצח את ג' ולא את א'. טענה זו אינה רק טענה חלשה מיסודה לערעור מהימנות ההודעות שמסרו בעניין זה, בשלב זה, אלא ש-ג' עצמה נתנה לכך הסבר המניח את הדעת, לצורך שלב זה, לפיו היא זוכה להגנה מצד משפחתה, המרתיעה את העורר.

30. סוגיה נוספת בה ממקד העורר את טענותיו, היא מהימנות הראיות הקושרות אותו, לכאורה, לתכנון, ייזום וניהול תכנית הרצח. בעניין זה, עדות מרכזית המסבכת את העורר, היא עדותו של בנו עב'. טענתו היחידה של העורר כנגד עדותו של עב', אשר הינה נכונה כשלעצמה, היא כי את עדותו הנ"ל מסר עב' רק בהודעתו השלישית ואחרי שיחה בינו לבין אמו ג'. עם זאת, גם לטענה זו של העורר ניתן הסבר משכנע, נכון לשלב זה של ההליך, והיא כי התערבותה של ג' הסתכמה בכך שהפצירה ב-

עב' "תגיד את האמת".

נזכיר כי העורר הוא אביו של עב', עו' הוא אחיו ו-חא' הוא בו דודו, ואין זה בלתי סביר, על פניו, שלא מיהר למסור עדות המפלילה אותם ברצח. אין זה גם בלתי סביר, על פניו, שאמירה מצד אמו ג' "תגיד את האמת" הביאה את עב' למסור עובדות אמת שלא היה מוכן למסור קודם לכן.

משכך, אין בעובדת היות עדותו של עב' עדות כבושה, כשלעצמה, כדי לפגום בקיומן של ראיות לכאורה (ראו: בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (18.4.2010); בש"פ 5627/22 מיודיק נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (18.10.2022); בש"פ 1242/13 דעאס נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (14.3.2013)). יצוין כי כך הוא אף לעניין משקלה של עדות כבושה שלא בהקשר של בחינת קיומן של ראיות לכאורה, ראו: ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 לפסק דינו של השופט י' עדיאל (8.9.2005)). מעבר לכך, עדותו של עב' בהודעתו השלישית גם מתיישבת עם כלל הראיות בתיק, באופן המחזק את עוצמתה.

31. ראייה מרכזית נוספת אשר העורר תוקף, היא עדותה של הבת הקטינה, אשר נפרסה על פני שתי הודעות שמסרה לחוקרת ילדים. תוכן הודעותיה של הבת הקטינה מעיד לכאורה על שיחה של קשירת קשר לרצח, בניצוחו של העורר, כפי שקבע בית המשפט קמא. גם כאן, תוקף העורר את מהימנות עדותה של הבת הקטינה, ובעיקר את האופן בו בוצעה החקירה והשפעתה של המתורגמנית על עדותה של הבת הקטינה, ואת מסקנת חוקרת הילדים לגבי אמינות ההודעה השנייה.

חלק ניכר מטיעונו הקדיש העורר לטענה, לפיה צפייה בעדותה המצולמת של הבת הקטינה ועיון בתמליל העדות חושפים כי אנו מצויים בגדר החריג להלכת "אם נאמין". אולם, צפיתי בחלקים מתיעוד חקירותיה של הבת הקטינה, ועיינתי בתמלילים, ואינני סבור כי ניתן לומר שבית המשפט קמא שגה במסקנותיו. אמנם, ישנם חלקים בעדותה של הבת הקטינה לגביהם ניתן לטעון כי ישנן סתירות כאלו ואחרות וכן מעורבות יתר של המתורגמנית מעבר לנדרש ובאופן שאינו רצוי. אולם, סתירות אלו, ככל שהן קיימות, ואינני קובע מסמרות לעניין זה, הינן ביחס לעובדות שמשקלן, על פני הדברים, אינו רב, ובאשר למעורבות המתורגמנית אף בכך אין, בהקשר הרלוונטי לבחינת ראיות לכאורה, כדי להביא לכך שהעדויות של הבת הקטינה תצדיק שימוש בחריג להלכת "אם נאמין".

למותר לציין כי הטענה, שבשלב זה נטענת בעלמא, לפיה הערכת עדות הבת הקטינה על ידי חוקרת הילדים אינה משקפת כביכול את עמדתה המקצועית אלא רצון לסייע לתביעה, אין בה כדי לגרוע באופן כלשהו ממשקלה הלכאורי של חוות הדעת.

32. לבסוף, טוען העורר גם כנגד תוצרי תרגיל החקירה, והדברים שאמר ז' במסגרתו. עיון בחומר החקירה מעלה כי אין כל טעות בקביעותיו של בית המשפט קמא בקשר לתוצרי תרגיל החקירה. האמירה בתרגיל החקירה, על פניה, תומכת בכך שהעורר הוא שביקש מחא' לבצע את הרצח במקומו, וכי ז' ניסה לשכנע את חא' שלא לעשות כבקשתו של העורר, אבל חא' לא השתכנע.

33. לעניין האישום השני, מתקיימות עדויות ראייה מובהקות אשר קושרות את העורר לאירוע, ומבססות את מעשיו של העורר כפי שנטען בכתב האישום. העורר העלה ביחס לכך רק טענות כנגד מהימנות הראיות, אשר גם הן נטענו על דרך של הכללה ואין בהן כדי לסייע לעורר בשלב זה.

34. מכל האמור לעיל מתקבלת תמונה ברורה: בהתבסס על הנחת המוצא המעוגנת בהלכת "אם נאמין", לפיה אין להידרש בשלב זה של ההליך לבחינת מהימנות ראיות התביעה, הראיות הקיימות בתיק עומדות ברף הנדרש לצורך מעצר עד לתום ההליכים, באופן מובהק, וללא קושי. כלל טענות העורר מתמקדות במישור המהימנות, ולא זו העת להכריע בטענות אלו. הטענה שבנסיבות העניין ראיות התביעה, כל אחת לחוד וכולן יחדיו, נופלות בגדרי החרג להלכת "אם נאמין", אינה מבוססת ואין מקום לקבלה.

סיכומו של דבר

35. בהתאם לאמור לעיל, ולאחר בחינה של טענות העורר וחומרי החקירה בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת במקרה בו עסקינן תשתית ראייתית לכאורה מספקת למעצרו של העורר על לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, כך שדינו של הערר דנן להידחות.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשפ"ד (21.7.2024).

שׁוֹפֵט